

ויפאן, אולם היא לאין ערוך ליבראלית ומתקדמת יותר מצרפת ואנגליה, למשל. שם מבוועות הפלות במחתרת, בתנאים סאניטאריים מסוכנים, ובמחירי סחיטה. על-כן באות מדי שנה מאות רבות של נשים אירופיות לישראל, כדי לבצע בה הפלה בטוחה, בחדר-ניתוחים סטרילי, ב"בית-חולים מוכר" — וכל זה, יחד עם מחיר הטיסה, בפחות מן המחיר הנדרש בארצן. לפי הערכה רשמית של משרד הבריאות, הגיע בשנה האחרונה מספר ההפלות ה"מלאכותיות לכדי 40 אלף. הערכה בלתי רשמית מוסיפה עוד כ-20 אלף מיקרים ל"מספר זה. הניתוח מבוצע בהמונים, באמצעות ועל חשבון קופת-חולים; הוא מבוצע לחילול בלתי-נשואות ולאמהות של חצי תריסר ילדים.

אולם רק כ-7000 מכל המיקרים האלה רשומים בסטטיסטיקה הרשמית של משרד הבריאות. אלה הם ניתוחים שבוצעו מתוך מניעים רופאיים מובהקים. בשאר המיקרים קבעו שיקולים לא-רפואיים. בכל זאת, חושבים שיקולים אלה עד ל"מאור, ואין חברה מודרנית יכולה להתעלם מהם. אלה הם שיקולים סוציאליים — כגון ריבוי ילדים במשפחה, יחסים מעוררים בין ההורים, הרייון מחוץ לגשואין, מצב כלכלי דחוק של ההורים. אולם החוק אינו מכיר בשיקולים אלה. להיפך: אם יעז רופא לבצע הפלה מלאכותית מתוך אחת הסיבות האלה — דינו 14 שנות מאסר. והאשה — שבע שנים. על כן גאלצו ה"רופאים לנהוג בעורמה, ותחת הסיבה ה"סוציאלית האמיתית היו רושמים בכרטיס החולה מחלה דמיונית, ולעתים מגוחכת, כמו "גפיתות ורידים בגללים".

רופאים וסוציולוגים קיה, כי הגישה ה"ליבראלית והפאקטו תתורגם לשפת החוק, וזוהי יכיר בנימוקים סוציאליים כהצדקה להפסקת הריון, והנה באו ההנחיות החדשות של היועץ המשפטי, אשר הורה לראש אגף החקירות במטה הארצי של המשטרה, "לבטל את הוראות היועץ המשפטי לשעבר, לסגור תיקים הנוגעים לעבירות של הפלה מלאכר-תיה, אלא אם גרמה למותה של האשה, בוצעה שלא בהסכמתה, נעשתה שלא על-ידי רופא בעל רשיון, או בוצעה ללא נקיטת אמצעי-היריון רפואיים נאותים". כלומר, שמעתה, כל הפלה שתבוצע מסיבות סוציאליות — תהפוך את הרופא ואת האשה לפושעים. תירץ זאת בן-זאב: "אין הוראה אדמיניסטרטיבית יכולה להחית תחליף לתיקון חוק וביטול הפעלתו". כלומר: אם רוצים למונע רדיפת כל הקשור רים בביצוע הפלות מלאכותיות, יש להצ' ביר בכנסת שינוי לחוק הקיים. הצעה ש" היא חסרת כל סיכוי להתקבל, כל עוד יוש" בים הדתיים בקואליציה — דבר שבן-זאב יודע היטב.

באין שינוי בחוק, יירד ענף שלם של הרפואה והבריאות הציבורית למחתרת, עם כל הכרוך בכך: זיהום, סכנת-חיים, הלש"נות וחסרונות.

אשה בן-זאב

כדורגל

אל דוד התלך

נבחרת הנוער הישראלית חזרה בסוף ה"שבוע ממסעה במזרח הרחוק, כשבמאונה הישגים שאף נבחרת ישראלית לא זכתה עדיין לרשום לזכותה קודם לכן. הנערים הישראלים, רובם בגיל 17-18, שיחקו שמונה מישחקים, ניצחו בכלם, זכו בגביע אסיה לנוער. הם הבקיעו 36 שערים לרש"תות יריביהם מהמזרח הרחוק, ספגו, לעו"מת זאת, רק 6 שערים.

צעד ראשון. ההישג הגדול עורר שתי תגובות מנוגדות בקרב אלפי אוהדי הכדורגל בארץ. מצד אחד היו כאלה שחשבו כי הכדורגל הישראלי צועד אל דרך המלך, מדור את הארון במשרי התאחרות הכדורגל, כדי לבדוק אם אומנם יכול גם הגביע העולמי להיכנס לתוכו. מצד שני היו כאלה שישטו לבטל את כל מסע הנבחרת, ציינו בבוז, כי כנראה היו הנבחרות, נגדן התמודדו ה"צעירים, חלשות אפילו מקבוצת מכבי נתניה, כשהיא מופיעה בהרכב חסר. הגתנייתים סיימו את משחק עם נבחרת הנוער ב"תיקו 1:1, ערב הנסיעה. הצדק היה, כרגיל, באמצע. כי לגביע אסיה לנוער יש ערך רק אם הוא מהווה ציון דרך, לא מטרה בפני עצמה. על מפת הכדורגל העולמית אין אסיה תופסת מקום נכבד. נבחרת אסיאית עדיין לא זכתה להישג כלשהו בקנה מידה עולמי. הכדורגל שיש עושה עדיין את צעויו הראשונים. לכן יהיו הנצחונות בטוקיו חשו"בים רק אם ישמשו עידוד לכדורגלנים ה"ישראלים להמשיך, ללמוד ולהתקדם.

הפסדה של הנבחרת הישראלית הראשונה בבלגיה, באותו שבוע בו זכתה נבחרת ה"נוער בגביע, הראה לכל כי עוד ארוכה ה"דרך עד שתוכה נבחרת ישראלית בהישגים של ממש. אין אומנם אסון בהפסד, ובוודאי שלא בהפסד כה קטן כמו 1:0. אך אסון הוא אם נבחרת ישראלית נאלצת ל"שחק, כפי שהסביר לאחר המשחק קפטן הנבחרת נחום סטלמן: "על 60 מטרים, במ"קום על 120 המטרים של המגרש". וזאת, בשיטת הבונקר, שהיתה יאה לכדורגל ה"ישראלי לפני עשר שנים, לא היום.

קשה לתאר, כי כדורגלנים ישראלים יוכ"לו אי-פעם להגיע לדרגה שחה לזו של כדורגלני אירופה המקצוענים, או של אשפי הכדורגל מברזיל. אך אין כל ספק כי נב"חרת ישראלית מסוגלת לשחק כדורגל ב"רמה למעלה מביוניתי. ואז, עם הרבה מול, יוכלו כדורגלנים ישראלים לשוב ולנצח נבחרת אנגלית בארץ בשיעור 4:0. ואת מי שהיתה אלופה אולימפית, יוגוסלביה, בשיעור 2:1 בבלגראד.

אחד מאלה, שנראה מוציא את המסקנות הנכונות מהישגי נבחרת הנוער, ומכשולן הנבחרת הבוגרת בבלגיה, היה המאמן ה"לאומי מילובאן צ'יריץ. הוא הזמין ליום השלישי השבוע את שלושת המבטיחים ב"יותר מבין נערי טוקיו הצעירים: מיקו בלו, גיורא שפיגל ושמואל רוזנטל.

השלושה ישחקו ללא-ספק במשחקי הנב"חרת הקרובים, במסגרת הגביע העולמי. צרופם הוא את לשחקני נבחרת נחשלים, כי הגיע הזמן לפשוט את החולצות עם הכתו"ב ישראל.

אם אומנם יצליחו הצעירים, שהבריקו ב"טוקיו, להבריק גם תחת שרביטו של צ"י-ריץ, יש סיכוי כי ההילולה שנערכה לנב"חרת הנוער בלוד תהיה גם הילולה שתסמן את יציאת הכדורגל הישראלי לדרך המלך. סיכם את המצב אחד מאלף האוהדים וה"חובכים, שנקבצו ביום השישי, בשעה אר"בע לפנות בוקר, בלוד: "בכל חור בארץ משחקים כדורגל. אנשים קוראים כדורגל בעיתון לפני שהם קוראים על אשכול ובן גוריון. אולי סוף-סוף יהיה מעכשיו גם נחת ממה שקוראים?"

אני, טוקיו וכל השאר

כוכב נבחרת הנוער הישראלית, ש"זכתה בגביע אסיה לנוער, גיורא (גי"ג) שפיגל, מספר:

בפעם הראשונה בקאריירה הקצרה שלי הופעתי נבחרת הישראלית, ובפעם הרא"שונה זכתה נבחרת ישראלית בגביע בלי שותפים. שבעה וחצי קילוגרם זהב לא הול"כים ברגל. אבא שלי אמר לי: תמשיך כך! ראש ממשלת מאלזיה טונקו עבד-אל"רחמן נתן לנו את הגביע. הוא דיבר הרבה אבל לא אמר כלום. כן, הוא גם לחץ לנו את הידיים. החברה התווכחה אחר-כך אם מותר לרחוץ את היד או לא. הרוב שמחו נורא, ואמרו שלא צריכים להתרחץ בכלל, אבל בסוף הזכרתי להם שאנחנו ביפאן, הארץ הכי נקייה בעולם, וכולם התרחצו.

ספורט

בכלל, למדנו הרבה דברים חדשים בנסי"עה הזאת. קיש רומנו, למשל, למד להכדיל בין אחירון ואוטובוס. כשנסענו מבנגוק ל"טוקיו, כולם התיישבו ורק הוא נשאר לע"מוד. האחירון עומד להמריא וקיש עומד. הדיילת ראתה אותו עומד, באה אליו ב"ריצה ושאלה אותו מה העניינים ולמה הוא לא יושב. קיש ענה: "לא, תודה, אני יכול לעמוד, בין כך אני יורד תיכף".

היפאנים דאגו לנו מאוד. הם חששו ש"יהיה לנו משעמם ולכן הכינו לנו הפתעות. בדרך לשם התווכחנו איך נחלק בינינו את החדרים. מישהו אמר שיחלקו את ה"חדרים לפי הגובה, מי שהכי גבוה יקבל את החדר הכי גדול, אבל אורי קירמי לא הסכים, כי לפי החלוקה הזאת הוא לא היה מקבל אפילו מיטה. כשהגענו ראינו שהחוכמה היה מיותר. היפאנים הכניסו את כולנו לחדר אחד עם עשרים וארבע מיטות. מיטה מעל מיטה. היה לזה יתרון. סטנו כל הזמן, ועכשיו, בחור הזה, היתה לנו הריגשה כמו באונייה.

היפאנים לא מחזיקים הרבה מאוכל, נתנו לנו לאכול סרטנים ושבוללים. הם אמרו

ניצחנו בתוצאות גבוהות או היריבים לא שווים שום דבר. קבוצה כמו בורמה יכולה בשקט לתפוס אצלנו מקום בצמרת הליגה הלאומית. בשני המשחקים האחרונים שלנו בבורמה הם שיחקו כדורגל מצויין, ולא היה חסר הרבה שהם ינצחו. הם לא אוה"בים להפסיד. אנשים משוגים, כאילו שיש מישהו שכן אוהב. השוער הבורמזי בכלל השתגע כשקיבל גול ולא רצה להמשיך לשחק. מי שהתאמץ הכי הרבה בטורניר היה ה"מאמן עמנואל שפר. לפני כל משחק הוא היה מתעצבן, ואומר שצפוי לנו משחק קשה. הוא לא אוהב להסתכן.

עניינים צרות. ביפאן יש הרבה בחו"רות. ידענו זאת עוד לפני שנסענו. מה ש"לא ידענו זה שהן אף פעם לא אמרות לא. בהתחלה היה לנו קצת קשה להסתגל ל"עניינים הצרות. אבל לאט-לאט התרגלנו. סוף עניינים זה לא החלק הכי חשוב בגוף. אל תקנאו בנו יותר מדי. כמעט ולא נתנו לנו לעשות חיים. כל יום היינו צריכים לחשוב על המשחק הבא. ראשי המשלחת הקפידו על משמעת, הסתכלו תמיד אם כל אחד נמצא במיטה, שאף אחד חס וחלילה

טוקיו: אנגלנדר, רוזנטל ויאנג עם התורגמן קים טרטינס 1964

לוד: המונים מריעים בלידה לנבחרת הנוער החוזרת וזגביע אריות על המיגרס

לא יתגלגל ממנה, כדי שהגביע לא יתגלגל לנו מהידיים. לבארים לא נתנו לנו ללכת. בכל זאת ראינו משהו בטוקיו. באחירון, בדרך חזרה, התווכחנו כל הזמן אם יחכו לנו אנשים כשנגיע. צביקה בוז, פחד שהוא יפתח את הדלת, עם הגביע ביד, ויהיה שקט. גם אני חשבתי שבשלוש בלילה אנשים ישנים, אבל מה שהיה בלוד כולם יודעים. יותר מאלף איש חיכו לנו.

בטח גם אתם הייתם בלוד. אני חושב ש"כל מי שראה פעם כדורגל בא לראות אם אנחנו מגיעים בשלום, ואיך לוקחים אותנו על הידיים מהמכס אל המכוניות. את קיש רומנו לקחו כל-כך הרבה זמן שהוא חשב שיקהו אותו עד תל-אביב, אבל בסוף אפילו החברה מכרם התימנים התעייפו לשאת אותו. זהו. היתה טוקיו, ואוף, איננה עוד. הבאנו את הגביע, עכשיו תנו לי להתכונן בשקט לבחינות הבגרות. כי מי שנתן גול לא מקבל בשביל זה ציונים טובים יותר.

לנו: "אתם נוער, אתם יכולים לאכול גם — — — אבל מה, הם שכחו שאנחנו מ"ישראל, שיש 2500 יהודים אפילו ביפאן, ואלה הביאו לנו אוכל. אבל גם אז עוד עשו היפאנים בעיות ולא נתנו להעביר אלינו את האוכל. סוף טוב — הכל טוב. אנחנו שוקלים פחות, יותר קל לנו לקפוץ, והיה לנו אימון לא רע לקראת יום כיפור. עוד הפתעה היתה לנו: המגרשים. דבר כזה עוד לא ראינו. מגרש האימון הכי עלב שם יותר טוב מאיצטדיון בלומפילד.

לא גמרנו עם ההפתעות היפאניות. הם אירגנו את טורניר הנוער האסיאני, הוציאו עליו קרוב למיליון דולר, למרות זה שהם לא מפותחים מספיק ולא משתגעים מכדורגל. במשחק ליגה בארץ יש יותר צופים מאשר היו שם בכל הטורניר. בעיתונים היו בקושי חמש שורות אחרי כל משחק. במשחק הגמר היה חצי האיצטדיון ריק. כל החברה, פה בארץ, חושבים שאם